

RESSÒ DE LA PARAULA

CANTS DE CONVERSIÓ:

Tot el sofriment del món (Salm 21)

Mirar i tocar el sofriment humà és una experiència commovedora. La societat del benestar tendeix a girar la cara quan veu apropar-se una imatge que evidencia el dolor humà. Les notícies tràgiques que ens arriben a través dels mitjans de comunicació, en general, no pretenen sinó produir un cop emocional, però el ritme de la vida i altres vivències compensatòries tapen qualsevol reacció que contribueixi a canviar les persones i les coses.

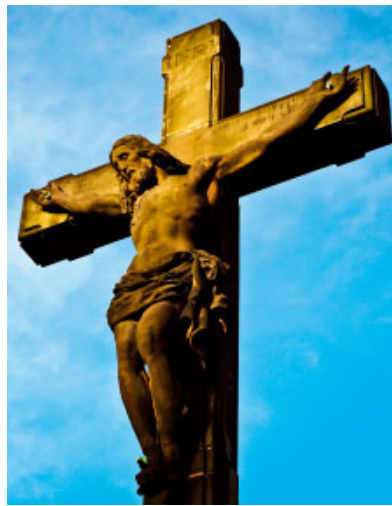
Els cristians no volem que passi això. Des dels primers moments del cristianisme, més encara, el primer que van fer els cristians en la seva litúrgia, va ser contemplar i viure de prop «tot el sofriment del món», fent present Jesús en la seva Passió i Mort. La seva narració va ser, de fet, el primer relat del que després va arribar a formar el Nou Testament. Així va ser, no «malgrat creure en el Déu de la vida», sinó precisament per creure en aquest Déu, que va acabar ressuscitant Jesús.

Els creients, sobre la base de les Escriptures de l'Antic Testament, i de

les pròpies paraules de Jesús, van veure en la seva Passió i Mort tot el sofriment del món.

Sant Tomàs More, tancat a la presó, a l'espera de ser degollat a causa de la seva negativa a cedir davant qualsevol interès polític i de mantenir-se fidel als seus principis de fe, va voler aprofundir en el dolor de Jesús, en la seva Passió: va escriure la seva coneguda obra *Sobre la tristesa de Crist*. En ella es fa ressò de la qüestió que alguns plantejaven sobre si molts altres màrtirs i altres víctimes no han sofert més turments i més prolongadament que Jesús. Respongué que no s'havia de veure tant la «quantitat» de sofriment, sinó la seva qualitat, és a dir, la seva gravetat, la seva intensitat i el seu motiu. Qui sofreix a la Passió és aquell que més perfectament ha gaudit de l'amor del seu Pare Déu, en una mena de contradicció abismal i infinita entre el més lluminós amor i la realitat més «antidivina», com és la mort humana provocada pel pecat.

En tot cas, ressonen en nosaltres aquelles paraules de D. Bonhoeffer, aquell altre testimoni de la fe que,

també a la presó, esperant la sentència de mort escrivia:

«És infinitament més fàcil sofrir obeint un mandat humà, que obeint la llibertat d'una acció pròpia i responsable. És infinitament més fàcil sofrir en comunitat que en solitud. És infinitament més fàcil sofrir públicament i amb honor, que aïllat i en la vergonya. És infinitament més fàcil sofrir compromentent l'existència corporal, que compromentent l'esperit. Crist va morir lliurement, en solitud,

apartat i amb vergonya, en el cos i en l'esperit i, des de llavors, molts cristians amb Ell.»

Més encara, en Crist reconeixem tots els qui voluntàriament donen la seva vida per amor, tots els qui són víctimes de la solitud, la foscor, la humiliació, la traïció i la injustícia. Per això la Passió de Crist és «la veritat» del Salm 21, el seu compliment i la seva verificació.

«Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?... Sóc la befa de la gent! Tots els qui em veuen, es riuen de mi... El cor com si fos cera, se'm fonda dins les entranyes. La meua boca està resseca com terrissa; la llengua se m'encasta al paladar... Puc comptar tots els meus ossos! Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meua roba.»

Els cristians no som en absolut amics del sofriment humà. Però sí que reconeixem que en Jesús l'amor ha assolit el seu cim. En Ell tot el dolor del món ha estat assumit i, per l'amor, ha esdevingut transformat en glòria.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Ll.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

De què parlem quan parlem de pau? (i II)

La tradició sapiencial posa de relleu allò que és obvi, allò que forma part de la saviesa popular i que està excessivament difuminat en la vida quotidiana. Cercar la pau és cercar l'harmonia d'un mateix dins del tot. Per tal de poder trobar-la, és essencial preguntar-se: Quin paper jugo en el conjunt? Quina és la missió que tinc assignada? Què s'espera de mi? Què espero jo de la meua vida? Quina activitat m'omple fins a tal punt que m'oblido de fer-la quan l'estic exercint? Per a què estic fet?

El qui desenvolupa la seva missió, aquella per a la qual està fet, dins del conjunt social, està en pau amb si mateix i no experimenta cap tipus

de conflicte intern; no enveja res, no sent gelosia de ningú, no espera cap reconeixement, no es cansa, ni cansa; perquè fa allò que lliga essencialment amb la seva naturalesa, però, en canvi, quan una persona està obligada a fer un paper que no li correspon, per al qual no està preparada, s'esdevé la tensió, el desajust que, naturalment, és font de conflicte i de tensió.

Es pot dir amb més simplicitat: La pau s'esdevé quan un troba el seu lloc en el món. Aparentment és fàcil aquesta recerca i, no obstant això, és el més difícil de tot, perquè molt sovint hi ha impediments d'ordre extern que fan impossible la bona ubicació.

Altres vegades, la dificultat és endògena i es produeix el conflicte perquè un no acaba d'entendre quin és el seu lloc en l'ordre del món. Cal vèncer la pressió ambiental, la influència que els altres exerceixen sobre un mateix.

Trobar aquest lloc no és acomplir les expectatives dels altres, el rol assignat pels pares, pels mestres, per la societat, pel Partit, per les circumstàncies. Consisteix a trobar el propi lloc i el propi temps escoltant les necessitats i els anhels del jo profund.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

ACTUALITAT

CANTOS DE CONVERSIÓN:

Todo el sufrimiento del mundo (Salmo 21)

Ver y tocar el sufrimiento humano es una experiencia conmovedora. La sociedad del bienestar tiende a volver la cara cuando ve aproximarse una imagen que evidencia el dolor humano. Las noticias trágicas que nos llegan a través de los medios de comunicación, en general no pretenden sino producir un choque emocional, pero el ritmo de la vida y otras vivencias compensatorias tapan cualquier reacción que contribuya a cambiar las personas y las cosas.

Los cristianos no queremos que suceda esto. Desde los primeros momentos del cristianismo, más aún, lo primero que hicieron los cristianos en su liturgia, fue contemplar y vivir de cerca «todo el sufrimiento del mundo», haciendo presente a Jesús en su Pasión y Muerte. Su narración fue, de hecho, el primer relato de lo que después llegó a formar el Nuevo Testamento. Así fue, no «a pesar de creer en el Dios de la vida», sino precisamente por creer en ese Dios, que acabó resucitando a Jesús.

Los creyentes, sobre la base de las Escrituras del Antiguo Testamento, y de las propias palabras de Jesús, vieron en su Pasión y Muerte todo el sufrimiento del mundo.

Santo Tomás Moro, encerrado en la prisión, a la espera de ser degollado a causa de su negativa a ceder ante cualquier interés político y mantenerse fiel a sus principios de fe, quiso profundizar en el dolor de Jesús, en su Pasión: escribió su conocida obra *Sobre la tristeza de Cristo*. En ella se hace eco de la cuestión que algunos planteaban sobre si otros muchos mártires y otras víctimas no han sufrido más tormentos y más prolongadamente que Jesús. Respondió que no hay que ver tanto la «cantidad» de sufrimiento, sino su cualidad, es decir, su gravedad, su intensidad y su motivo. Quien sufre en la Pasión es aquel que más perfectamente ha gozado del amor de su Padre Dios, en una especie de contradicción abismal e infinita entre el más luminoso amor y la realidad más «antidivina», como es la muerte humana provocada por el pecado.

En todo caso, resuenan en nosotros aquellas palabras de D. Bonhoeffer, aquel otro testigo de la fe que, también en la cárcel, esperando la sentencia de muerte escribía:

«Es infinitamente más fácil sufrir obedeciendo a un mandato humano, que obedeciendo a la libertad de una acción propia y responsable. Es infinitamente más fácil sufrir en comunidad que en soledad. Es infinitamente más fácil sufrir públicamente y con honor, que aislado y en la vergüenza. Es infinitamente más fácil sufrir comprometiendo la existencia corporal, que comprometiendo el espíritu. Cristo murió libremente, en soledad, apartado y con vergüenza, en el cuerpo y en el espíritu y, desde entonces, muchos cristianos con Él.»

Más aún, en Cristo reconocemos todos los que voluntariamente dan su vida por amor, todos los que son víctimas de la soledad, la oscuridad, la humillación, la traición y la injusticia. Por eso la Pasión de Cristo es «la verdad» del Salmo 21, su cumplimiento y su verificación.

«Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?... ¡Soy el hazmerreír de la gente! Los que me ven, se burlan de mí... Mi corazón es como cera que se derrite dentro de mí. Tengo la boca seca como una teja; tengo la lengua pegada al paladar... ¡Puedo contarme los huesos! Se han repartido mi ropa entre sí, y sobre ella echan suertes.»

Los cristianos no somos en absoluto amigos del sufrimiento humano. Pero sí que reconocemos que en Jesús el amor ha alcanzado su cima. En Él todo el dolor del mundo ha sido asumido y, por el amor, ha llegado a ser transformado en gloria.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

F de errates. A la carta dominical del diumenge passat, allà on diu «Aquest refrany reconeix que el pla de Déu sobre nosaltres pot incloure moments d'obertures» ha de dir «momentos d'estretors.»

F de errates. En la carta dominical del domingo pasado, donde dice «Este refrán reconoce que el plan de Dios sobre nosotros puede incluir momentos de aperturas» léase «momentos de aperturas».

Rebuig a l'acord subscrit entre la UE i Turquia per retornar els refugiats

Les entitats d'acció social de l'Església que treballen amb refugiats i migrants —Càritas, CONFER, el Sector Social de la Companyia de Jesús i Justícia i Pau— expressen la seva consternació i el seu més absolut rebuig davant l'acord assolit ahir a Brussel·les entre la Unió Europea i Turquia que permetrà retornar a territori turc a tots els refugiats que en els últims mesos han arribat a Europa des de les costes de l'Egeu.

Aquestes entitats volen denunciar un acord inèdit, que suposa un gir radical en la política migratòria i un seriós retrocés en matèria de drets humans. De fet, la Unió Europea ha decidit comprar, amb el desemborsament d'una partida extraordinària de 3.000 milions d'euros addicionals al Govern d'Ankara i altres contrapartides, la contenció dels refugiats fora de les fronteres comunitàries i permetre la devolució —fins i tot col·lectiva— a Turquia de totes les persones refugiades que arriben a la Unió.

Amb això, la imatge d'una Europa dels mercaders torna a emergir com escandalós colofó a la llarga sèrie d'accions caòtiques, confuses i repressives que en els últims mesos vénen adoptant-se contra els refugiats a la Frontera Est.

L'acord adoptat amb Turquia viola els convenis internacionals i europeus ratificats pels Estats membres que prohibeixen expressament la devolució de persones que són objecte de persecució o víctimes de guerra. És, per tant, inaplicable. A més, suposarà un increment més gran encara de l'immens saldo de sofriment, dolor i mort per part dels que segueixen arriscant cada dia les seves vides mentre busquen benestar, seguretat i protecció a les portes d'Europa.

Demaneu als Estats membres que defensin la Convenció de Ginebra i s'atinguen als valors proclamats en les seves constitucions. Instem una vegada més a la UE que ofereixi canals legals i segurs per accedir al nostre territori, garantint la protecció dels drets humans i la dignitat d'aquestes persones que fugen del terror i la desesperació.

Convidem a la comunitat cristiana i a tota la societat a expressar el seu rebuig inequívoc a aquest acord, que condemna a tots aquests éssers humans —dones i nens en la seva majoria— a veure retallats els seus anhels de llibertat.

Com el papa Francesc va assenyalar en el seu discurs davant el Parlament Europeu, «Europa serà capaç de fer front a les problemàtiques associades a la immigració (...) si és capaç d'adoptar polítiques correctes, valents i concretes que ajudin els països d'origen en el seu desenvolupament sociopolític i a la superació dels seus conflictes interns —causa principal d'aquest fenomen—, en lloc de polítiques d'interès, que augmenten i alimenten aquests conflictes. Cal actuar sobre les causes i no només sobre els efectes.» — Madrid, 8 de març de 2016

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

La família

Una mirada atenta a la vida quotidiana dels homes i de les dones d'avui ens mostra immediatament la necessitat que hi ha arreu d'una injecció robusta d'esperit familiar. De fet, l'estil de les relacions —cívils, econòmiques, jurídiques, professionals, de ciutadania— sembla molt racional, formal, organitzat, però també molt «deshidratat», àrid, anònim. A vegades es torna insuportable. Si bé vol ser inclúsiu en les seves formes, en realitat abandona a la soledat i al rebuig un nombre cada vegada més gran de persones.

Per això la família obre per a tota la societat una perspectiva molt més humana: obre els ulls dels fills sobre la vida —i no sols

la mirada, sinó també tots els altres sentits—, representant una visió de la relació humana construïda sobre la lliure aliança d'amor. La família introdueix la necessitat dels llaços de fidelitat, sinceritat, confiança, cooperació, respecte; anima a dissenyar un món habitable i a creure en les relacions de confiança, fins i tot en condicions difícils; ensenya a respectar la paraula donada, el respecte a cada una de les persones, la compartició dels límits personals i altres.

Doncs bé, encara que tot això se sàpiga, no es dona a la família la importància —i reconeixement i suport— que li correspon en l'organització política i econòmica de la societat contemporània.

L'Església veu avui dia, en aquest punt exacte, el sentit històric de la seva missió respecte de la família i de l'esperit familiar autèntic: començant per una atenta revisió de vida respecte d'ella mateixa.

Es podria dir que «l'esperit familiar» és una carta constitucional per a l'Església: així ha d'aparèixer i així ha de ser el cristianisme.

Està escrit amb lletres ben clares: «Ara doncs» —diu sant Pau—, «ja no sou estrangers o forasters, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu» (Ef 2,19). L'Església és i ha de ser la família de Déu.

(Dimecres, 7 d'octubre de 2015.)

VIDA DIOCESANA

Jubileu de les famílies

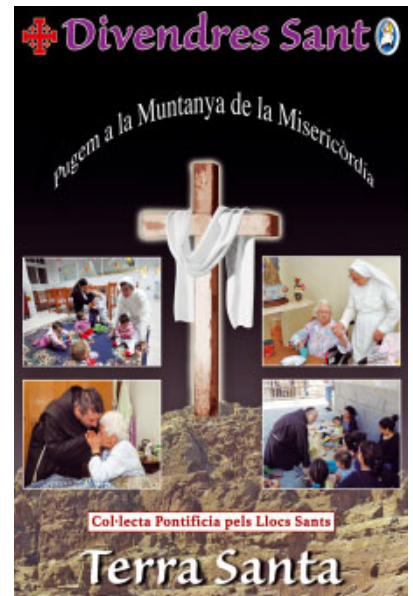
La Jornada de la Família 2016, en la Setmana Catalana de la Família, va tenir accent jubilar. A la primera part de l'acte, una vintena de famílies, majoritàriament membres de l'Obra de Sant Joan d'Àvila (associació de laics de dret pontifici amb presència a diverses poblacions de la diòcesi), va participar a la Celebració de la Misericòrdia a la Catedral de Sant Llorenç, durant la qual van poder rebre el sagrament de la reconciliació. A l'eucaristia posterior, presidida pel bisbe Agustí, es van incorporar altres famílies, entre les quals el grup de famílies joves de l'altra parròquia de Sant Feliu de Llobregat, la de Sant Joan Baptista, i els nens i nenes de les famílies assistents, amb un grup de monitors

que havien estat realitzant activitats per a ells al pati del col·legi de la Mercè de la vila. En total, aproximadament un centenar de persones sota el lema «Família: Amor, vida i misericòrdia».

Col·lecta pels Sants Llocs de Terra Santa

La Comissaria de Terra Santa, a més de difondre l'amor pels Sants Llocs i coordinar els pelegrinatges a la que va ser la terra de Jesús, recull donatius i col·lectes per a l'Església mare de Jerusalem. Amb aquesta finalitat, l'Església convoca una col·lecta pontificia pels Sants Llocs que es realitza el dia de Divendres Sant, amb el desig de desvetllar la misericòrdia envers els germans necessitats d'ella a Terra Santa.

Curs de l'ISCREB a Sant Boi de Llobregat

Sobre «Historia de la Filosofia 2» (4 ECTS), impartit pel Dr. Diego Malguori. Els dilluns del 4 d'abril al 27 de juny (excepte el 16 de maig, festiu), de les 19 a les 21.30 h. A la sala d'actes del centre Beni-

to Menni (Germanes Hospitalàries), c/ Dr. Antoni Pujades 36, Sant Boi de Llobregat. Informació i preinscripció telefònica: t. 936 402 046 (de 15.30 a 17.30 h) i tel. 936 305 702 (de 19 a 20 h).

Pastoral del Sord de Barcelona

Celebracions de Setmana Santa interpretades en llengua de signes per a sords. **Dijous Sant**, a les 19 h, a la Pquia. de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 112). **Divendres Sant**, a les 12.30 h, Passió del Senyor; a les 14 h, dinar solidari; a les

15 h, Via Crucis, amb projecció, a la Pquia. de Sta. Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68 - c/ Benet Mercadé, 25). **Vetlla Pasqual**, dissabte 26 de març a les 18.30 h, a la Pquia. de Sta. Teresa de l'Infant Jesús, i a les 21 h, a la Parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa.

AGENDA

Setmana Santa a la Catedral

Celebracions presidides pel bisbe Agustí:

- **Dimecres Sant**, 23 de març, 11 h, Missa del Crisma.
- **Dijous Sant**, 24 de març, 20 h, celebració de la Cena del Senyor. 21.30 h Hora santa.
- **Divendres Sant**, 25 de març, 18 h, celebració de la Passió del Senyor. 20 h, Viacrucis a la Plaça de la Vila.
- **Dissabte Sant**, 26 de març, 22 h, Vetlla pasqual.

Diumenge de Pasqua, 27 de març, a les 12 h, el bisbe Agustí celebrarà l'eucaristia a la Parròquia de Sant Esteve d'Ordal (Subirats).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns sant (litúrgia hores: 2a setm.) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jo 12, 1-11]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Dimarts sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jo 13,21-33.36-38]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. ■ Dimecres sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Josep Oriol (1650-1702), prevere de Bar-

celona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1C 11,23-26 / Jo 13,1-15]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígid.

25. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52, 13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5, 7-9 / Jo 18,1-19,42]. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. ■ Dissabte Sant. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. □ Diumenge vinent, Pasqua de la Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia) [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6, 3-11 / Sl 117 / Lc 24,1-12. *Missa del dia*: Fets 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1C 5,6b-8) / Jo 20, 1-9 (o bé: Lc 24,1-12). *A la missa vespertina*: l'Evangeli pot ser: Lc 24,13-35]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

Diümenge de Rams o de la Passió del Senyor

COMENTARI

«Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?»

Jesús entra a Jerusalem acomplint la profecia de Za 9,9 que anunciava un messies humil. *Rei* que *ve en nom del Senyor*, Jesús exerceix el senyoriu pujant en un *pollí* (animal dels humils). La gent *estenant els mantells* —senyal d'homenatge al rei— proclamava la reialesa singular del Messies Jesús.

El 3r Cant del Servent de Déu narra la vocació profètica del qui ha de ser «home de la paraula» amb *llengua de mestre per sostenir els cansats*, però primer ha de ser «home de l'escolta».

Mc i Mt presenten Jesús cridant *amb tota la força* el títol del *Sl 22* (eix conductor del relat de la Passió): *Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?* Salm amb pregària de lamentació (*No véns a salvar-me. M'han lligat de mans i peus*), de confiança (*No t'allunyis. Força meva, cuita a defensar-me*), i també d'agraïment a Déu salvador (*Senyor, m'has escoltat. Et lloaré enmig del Poble. Fidels del Senyor, lloeu-lo*).

Amb l'himne cristològic Pau invita *els qui són en Crist* —els cristians— a reproduir en la seva vida el procés de kenosi salvadora de Jesucrist:

- *Era de categoria divina.*
- *No es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu; es va fer no-res prenent categoria d'esclau, fins a acceptar mort de Creu.*
- *Per això Déu l'ha superexalçat i li ha donat aquell «nom» (missió) que està per damunt de tot altre nom perquè tots els llavis reconeguïn que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.*

El relat evangèlic de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús és història interpretada i kerigmatitzada amb lloc destacat a tots els evangelis, escrits al peu de la Creu i a la llum de la resurrecció.

Mc i Mt presenten la Passió subratllant la culpabilitat humana, també dels deixebles.

Lc, seguint el mateix esquema, veu la Passió com el drama de l'enfrontament radical entre el Fill de l'home i Satanàs per destacar el valor històric i salvífic de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, / doncs; que el salvi, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de mal factors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meua roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguïn que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Lluc (Lc 22,14-23,56) (Fragment final)

Quan arribaren a l'indret anomenat Gòlgota, el crucificaren juntament amb els criminals, un a la dreta i un altre a l'esquerra. Jesús deia: † «Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan.» C. Es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren els daus. La gent s'ho estava mirant. Les autoritats deien, rient-se'n: S. «Ell, que en salvava d'altres, que se salví ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.» C. Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: S. «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix.» C. Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.» Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: S. «¿No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres.» C. Però l'altre, renyant-lo, li respongué: S. «¿Tu que estàs sofrint la mateixa pena, tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» C. I deia: S. «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» C. Jesús li respongué: † «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.» C. Ja era cap al migdia quan s'estengué per tota la terra una foscor fins a mitja tarda: el sol s'havia eclipsat. La cortina que tancava el santuari, s'esquinçà per la meitat, i Jesús cridà amb tota la força: † «Pare, confia el meu alè a les vostres mans.» C. I havent dit això, expirà.

(Aquí tothom s'agenolla, i fa una pausa.)

C. El centurió, després de veure el que havia passat, en donava glòria a Déu i deia: S. «És veritat: aquest home era innocent.» C. I tota la gent que era present en aquell espectacle, després de contemplar tot el que havia passat se'n tornava donant-se cops al pit. Tots els seus coneguts i les dones que l'havien seguit des de Galilea es mantenien a distància mirant-s'ho. C. Hi havia un home que es deia Josep, membre del sanedrí, home noble i bo, natural d'Arimatea, població dels jueus, que esperava el regne de Déu i no estava d'acord amb tot allò que el sanedrí havia decidit i havia fet. Aquest home anà a trobar Pilat per demanar-li el cos de Jesús, el desclavà, l'amortallà amb un llençol i el posà en un sepulcre tallat a la roca, on encara no havia estat posat ningú. Era el divendres, quan ja començava el capvespre del dissabte. Les dones que havien vingut amb Jesús des de Galilea seguiren fins allà, veieren el sepulcre i com havia estat enterrat el seu cos, i se'n anaren a comprar perfums i unguents. I durant el dissabte guardaren el repòs que la llei prescrivia.

▶ Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme se burlan de mí, / hacen muecas, mueven la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre si tanto lo quiere.» R.

Me acorrala una jauría de perros, / me rodea una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suerte mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Lucas (Lc 22,14-23,56) (Fragmento final)

Y cuando llegaron al lugar llamado «La Calavera», lo crucificaron allí, a él y a los malhechores, uno a la derecha y otro a la izquierda. Jesús decía: † «Padre, perdónalos, porque no saben lo que hacen.» C. Y se repartieron sus ropas echándolas a suerte. El pueblo estaba mirando. Las autoridades le hacían muecas diciendo: S. «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido.» C. Se burlaban de él también los soldados, ofreciéndole vinagre y diciendo: S. «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo.» C. Había encima un letrero en escritura griega, latina y hebrea: «Este es el rey de los judíos.» Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: S. «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros.» C. Pero el otro le increpaba: S. «¿Ni siquiera temas tú a Dios, estando en el mismo suplicio? Y lo nuestro es justo, porque recibimos el pago de lo que hicimos; en cambio, éste no ha faltado en nada.» C. Y decía: S. «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu Reino.» C. Jesús le respondió: † «Te lo aseguro: hoy estarás conmigo en el Paraíso.» C. Era ya eso de mediodía y vinieron las tinieblas sobre toda la región, hasta la media tarde; porque se oscureció el sol. El velo del templo se rasgó por medio. Y Jesús, clamando con voz potente, dijo: † «Padre, a tus manos encomiendo mi espíritu.» C. Y dicho esto, expiró.

(Todos se arrodillan, y se hace una pausa.)

C. El centurión, al ver lo que pasaba, daba gloria a Dios diciendo: S. «Realmente, este hombre era justo.» C. Toda la muchedumbre que había acudido a este espectáculo, habiendo visto lo que ocurría, se volvían dándose golpes de pecho. Todos sus conocidos se mantenían a distancia, y lo mismo las mujeres que lo habían seguido desde Galilea y que estaban mirando. Un hombre llamado José, que era senador, hombre bueno y honrado (que no había votado a favor de la decisión y del crimen de ellos), que era natural de Arimatea y que aguardaba el Reino de Dios, acudió a Pilato a pedirle el cuerpo de Jesús. Y, bajándolo, lo envolvió en una sábana y lo colocó en un sepulcro excavado en la roca, donde no habían puesto a nadie todavía. Era el día de la Preparación y rayaba el sábado. Las mujeres que lo habían acompañado desde Galilea fueron detrás a examinar el sepulcro y cómo colocaban su cuerpo. A la vuelta prepararon aromas y unguentos. Y el sábado guardaron reposo, conforme al mandamiento.